

# HORSES

Komu z kluků by neimponovali koně, ta nádherná a inteligentní zvířata. Patřili do příběhů z Divokého západu, zdroji našich dobrodružných nápadů a tak kdo by odolal se s těmito zvířaty seznámit blíže.

Okolo paneláku na sídlišti se však koně vyskytují málokdy a tak prvním seznámením se s nimi trochu blíže měla na svědomí spolužačka, která docházela na jízdárnu a dovedla o tom poutavě vyprávět. Hlavně o strastech tohoto sportu, znamenajícím denně natlučený zadek do modra a výchovných šleších bičem od trenéra za sebemenší neposlušnost.

Velmi podobně mi úskalí tohoto sportu potvrdil kamarád, jehož otec pracoval v hřebčině. Na jedno mé uznané ocenění vypracovaného zadku, na kterém si kluci tak zakládají, mi vysvětlil, že tvrdý zadek má od každodenního naklepávání v koňském sedle a také od častého masírování rákoskou od táty. Rákoskou jsme sice dostávali stejně často, ale u kluků jezdících na koních bylo možné pozorovat, že tvrdé šlehance snášejí ještě statečněji než my ostatní. Výprasky od otců pro nás, ač byly časté, ještě zdaleka nebyly tím mučením, jaké jsme jako správní hrdinové potřebovali. Proto jsme taky řezali zajatce do modra a nebyli -li, hráli jsme dychtivě hru zvanou maso a mydlili se po zadcích vším možným, co bylo po ruce.

Hřebčinec patřil k atrakcím mého prázdninového městečka. Před více než sto lety jej založil italský šlechtic a svůj chov postupně rozšířil na velkou plochu stále zelených luk. Bohužel se však pozemky hřebčince rozkládaly na území, ovládaném jednou ze tří permanentně spolu válčících klukovských armád. Možná proto, také i pro svou velikost jsme dost dlouho nezařadili kobyly do oblasti svých dobrodružství.

K naprostému zlomu došlo o prázdninách, kdy jsme se mohli začít považovat ze kluky vospělé, jimž se každým dnem rozvíjelo tělo ve všech částech, což znamenalo neustálou potřebu odvážných činů a kousků. Ten, co jsme si vymysleli dnes, byl z kategorie těch nejodvážnějších.

Okolo koňských výběhů jsme sice projížděli každý den k písničku, jenž byl našim koupalištěm, ale odtud bylo možné jen pozorovat klisny, pasoucí se se svými hříbaty. Někdy se nechaly přilákat až blíže ke hrazení, ale to bylo vše.

„Chcete vidět něco skvělého? Ale je to děsně nebezpečné, jestli nás chytěj, tak dostaneme bičem. A táta nekecá!“

Robertova nabídka nás zaujala. Vůbec jsme nepochopili, jakou že záludnou lest na nás, kteří jsme byli k této akci přizváni, uchystal. Pravdou ale také je, že ani jeden z nás ve třinácti nevěděl spoustu věcí, třeba jak se rozmnožují koně. A hlavně to, jak to děsně bolí honáckým bičem.

To, co jsme doposud viděli ve výbězích, byly klisny s hříbaty, jichž zde pobíhalo okolo dvou set. Ovšem to, co nám Robert chtěl předvést, byla šestice hřebců, pečlivě skrývaných v části hřebčina, kam jsme doposud na svých výpravách neprošli. On taky byl pro nás kůň jako kůň, na rozdíl v pohlaví jsme zatím moc nekoukali. Toto léto již ano, vospěli jsme a museli si začít všimnout i do nynějška nepodstatné věci jako byla stále větší a stále víc se ozývající varlata.

Šlechtic, když si hřebčinec zakládal, jej původně situoval do těsné blízkosti svého zámku s anglickým parkem. Horní a nejvzdálenější část pak tvořilo neproniknutelné mlází, za nímž se nacházely výběhy hřebců. Pichlavé houštiny prorostlé ostružiním a kopřivami byly tou nejspolehlivější ochranou před nájezdy zvědavých kluků, z druhé strany pak přístup stěžovali koňáci, mistrovsky ovládající své biče.

Ani v doprovodu Roberta jsme si tak nemohli troufnout projít kilometry mezi výběhy a nepozorovaně se dostat k šestici hřebců. Robert četl indiánky stejně jako my a slíbil nám ukázat věrné podoby koní Vinnetoua a Old Shaterhand, Ilčiho a Hátatitly.

Prvním krokem byla nutnost zdolání zdánlivě neproniknutelné hradby pichlavého a žahavého neřádstva. Vybavili jsme se sice trochu lepším náčiním než pouhými dýkami, ale i tak trvalo dráhnou dobu, než jsme v hustém mlází prostříhali klikatou maskovanou cestu, aniž bychom si přitom sedrali kůži z těla. Abychom dobrodružství napodobili dokonale, nápaditě jsme si před vstupem do mlází zaměnili trenýrkové oblečení s tílkou za pravé indiánské oblečení, tedy bederní roušky pořízené jednoduše z kusu provazu a pruhem hadru, protaženého mezi nohama. Záludný Robert nás k tomu naváděl, prý aby při plížení nedošly naše svršky úhony.

Iluze prerie v zámeckém parku byla dokonalá. Třicet metrů od nás projížděly po pískem vysypaných cestičkách maminky s kočárky, za kamennou ohradní zdí občas projelo auto, na druhém břehu řeky občas propupěl vlak.

Zcizenými zahradnickými nůžkami jsme zdárně proklestili mnohokrát lomenou maskovanou cestu a až na pár šrámů při neopatrném pohybu jsme vyvázli bez poranění. Kdo by tušil, jak krutá a krvavá cesta bude ta zpáteční.

Hvozď, jímž jsme se prodrali, byl hodně přes deset metrů široký a zámecký zahradník do něj kdysi vybral snad všechny pichlavé a taky houževnaté dřeviny. Postupem času tato zmeť prorostla do neskutečného živého plotu, jenž se stříhal jen na viditelné straně a do nějž nikdo trochu rozumný neměl důvod vstupovat.

Konečně jsme prostříhali poslední část tajemné stezky, jejíž ústí jsme pečlivě zamaskovali a také tam ukryli své svršky, nemající přijít k úhoně. Sotva jsme vykoukli na straně druhé, stála před námi ohrada větší než tenisový kurt, svařená z masivních ocelových trubek. V ní stál obrovský ryzák a zvědavě koukal na svou návštěvu. „Tohle je Irish Devil,“ představil ryzáka Robert, pohladil jej po nozdrách a vedl nás okolo výběhu. Prosmykli jsme se kolem obrovitého zvířete, jež ale nemělo žádné nepřátelské úmysly a dostali se na cestu, mírně stoupající mezi výběhy, Těch zde nad sebou bylo šest a v každém z nich jeden z místních hřebců.

Robert nás znalecky vedl vozovou cestou, stoupající okolo výběhů, po druhé straně pak byl velký výběh pro klisny. Ukazoval nám zkušeně, jak otevřít ohradu, aby se koně večer mohli zahnat do stájí a stejně tak vysvětloval další detaily, zejména ty o připouštění koní. Cestou mezi ohradami jsme se tak dostali pod pár starých kaštanů, které ve výbězích poskytovaly stín. V té páté v pořadí se pásl pán kůň.

Zaregistroval nás okamžitě, ale jako správný suverén nedal naoko nic najevo a chvíli se ještě popásal. Kromě trávy sežral i kus větvě a ukázal sílu svých zubů. Pak, stejně jako to ukázali hřebci v dalších ohradách, se nesmírně elegantně začal probíhat okolo jemu určenému výběhu. Když běžel okolo nás, šel pyšně zvlášť vysokým klusem. V leže na zemi v trávě jsme měli skvělý výhled na to, co nám Robert chtěl ukázat. Hřebci se každým poskokem mezi nohama mrskaly a jistě i otloukaly o kmitající zadní nohy varlata.

„ Teda, pánové, to jsou ale koule!“ Bez většího vysvětlování jsme pochopili, proč nás sem Robert zatáhnul. Tedy- mysleli jsme si to, bohužel zcela mylně.

Nádherný vraník přestal poklusávat okolo svého výběhu a zastavil se ve stínu kaštanu, kde jsme hodnotili jeho vybavení. Chyběla nám jedna dost podstatná věc, a to jeho penis. Robert nám zkušeně vysvětlil jeho schopnost zatahování do těla, což se nám docela líbilo. V praktické ukázce z biologie jsme bohužel zcela zapomenuli na jakkoukoli ostražitost, byť jsme byli stále indiány na válečné stezce.

„ Jestli něco chcete vidět, přineste nějakou dlouhou větev!“ Pořídít něco takového nebyl problém, jednotlivé ohrady oddělovaly dvoumetrové mezery, zarostlé různými keři. „ A teďka kdo si troufne ho pošimrat na kulích, oni ho tady už držej týden a žádná kobylka!“

Třináctiletí kluci mají milion blbých nápadů, ovšem tento patřil do kategorie nejblbějších. Roberta jsme, naprosto neznalí věci poslechli a prostrčenou větví jsme nadrženého plnokrevníka chtěli polechtat. První pokus nevyšel, koncem větve jsme se trefili jen někam do slabin. Hřebec zafrkal, ale jinak se zatím choval klidně. Dokonce změnil svůj postoj, hlava stále přečuhovala přes masivní ohradu, ale tělem se opřel o klandr. Na předních nohách stál, zadními stepoval. Bez větších problémů jsme tak dosáhli na - jak jsme doufali - citlivá místa. Nešlo nám o žádné násilí, Robert nás navedl, že Ben Hur takto vysune péro. Druhý pokus byl již přesný, konce větve mu přejely po výstavním šourku. Hřebes mohutně zaržál, až jsme leknutím uskočili od ohrady a kopnul zadní nohou. Trefil se skvěle, z kaštanu, jenž měl ve výběhu, sletěly nezralé plody.

Začalo nás to opravdu bavit. Ben Hur sice ržál mohutně a vyhazoval zadníma, ale naprosto neměl v úmyslu opustit místo u ohrady. My ho za to ochotně hladili po genitáliích a zvědavě okukovali mohutný penis, který na nás vystrčil. Dodaleka se neslo mohutné „ Íííhááá- hááá“ a dunivé kopance do stromu, z nichž každý by zabil vola.

„ Teda, ten ale je nadrženej,“ komentovali divoké ržání nesoucí se nad výběhy koňáci, věnující se v odpolední kydání hnoje v prázdných stájích. Zvuky ovšem zaujaly i ředitele hřebčince, zvyklého na ledacos. Zvědavě přiložil k očím myslivecký triedr a zaostřil na vzdálený výběh. Okolní štolbové se tázali, cože Ben Hura ve vzdálené ohradě tak vzrušilo.

„ Ježišmarijá, já ty parchanty zabiju. Kováři, pojď se podívat, jestli mně nešálí zrak!“ Kovář vzal triedr do svých tlap, zaostřil a uviděl totéž: „ Bodejť by nevyváděl, ti zkurvenci ho něčím lochtaj na čuráku. Ježišmarijá, a ten náš tam je s nima.“ Byl to Robertův otec. Vrátil rychle dalekohled šéfovi a nic se neptaje, začal organizovat trestnou výpravu. O účastníky neměl nouzi, všichni ošetřovatelé zahodili vidle a chopili se bičů, se kterými uměli mistrovsky zacházet.

Ben Hurův výběh, stejně jako i ostatní pro hřebce byly od sebe odděleny dvoumetrovou uličkou, zarostlou živými ploty, aby na sebe vzájemně neviděli. Kovářově trestné výpravě tak poskytly skvělé maskování, usnadněné naší naprostou soustředěností na škádlení Ben Hura. Jako již zkušené masturbanti jsme věděli, co a jak dělat, aby se to koníkovi líbilo, obrovitě dlouhý penis nás zcela okouznil.

Když se zpoza živých plotů vynořily postavy třímající biče, měli jsme jedinou šanci k úniku, a to přes sousedící výběh klisen. Ale i s touto možností mstitelé počítali, po louce od budovy stájí se k nám hnala další skupina na koních, které ani neosedlali.

Robert využil zmatku a zmizel bystře jako veverka v koruně kaštanu, tušíc že nastanou zlé chvíle. A ty také nastaly. Drželi jsme se sice pohromadě, ale i tak se nám do těl začaly zatínat řezavé konce bičů. Na útěk přes výběh klisen nebylo ani pomyslení, jezdců na koních, toužících si šlehnout do klukovských těl byla přesila a výběh široký. Cestu nahoru i dolů ovládal kovář a jeho pomocníci a tak nezbylo, pokud jsme nechtěli mít těla zcela krvavá riskovat a snažit se utéci přes Ben Hurův výběh.

Mstitele jsme tím na chvíli zmátli a dostali se z dosahu ostrých konců jejich bičů, jež nám i tak za krátkou chvíli stačily zle poznamenat těla. Vysvobození bylo ale pouze chvilkové, kovář a jeho pohůnci se k Ben Hurovi odvážili také a hrozivě práskajíc nás hnali přes výběh. Zde nás ale čekala past. Rafinovaně maskovaná cesta byla u spodního výběhu, tady nás čekala jen neprostupná trnitá džungle, za námi pak biče, dychtící po našich tělech. Nebylo zbylí, pokud jsme nechtěli mít těla rozšvihaná do krve, museli jsme zatnout zuby a začít se prodírat mezi škrábajícími, píchajícími a pálicími výhony. V odhodlání vstoupit do pichlavé džungle nás pobídlo pár mistrovsky zasazených šlehů po zádech, nikdy bych nevěřil jak to dokáže dodat odvahy.

Když jsme se prodrali na druhou stranu, byl stav našich těl hrozný. Různě po těle zásahy od biče s krvácejícími konci, kůže rozedraná trny, od rudokožců jsme byli k nerozeznání díky kopřivám. Jeden z dvojčat se kroutil bolestí ještě teď, jeden ze šlehů mu zasáhl třísko a šourek.

Sebrali jsme uschované trenky a tílka a v jezírku si začali ošetřovat svá ztýraná těla. Po smytí krve to vypadalo sice trochu lépe, ale zejména u stop po biči nám bylo jasné, že doma to se lhaním asi nebude žádná sláva.

A také že nebyla. Seč to šlo, drželi jsme se mimo zvědavé pohledy dospělých, ale bohužel strýc měl jeden nemilý zvyk, a to chodit si večer zahrát kuželky do hospody, sousedící právě s hřebčínem. A právě zde se probírala trestná výprava, všichni její účastníci si zde líbovali, jak si krásně zapráskali do „těch parchantů.“ A také každému, strýce nevyjímaje, barvitě popsali, cože ti seřezání smradi zas vymysleli za grázlovinu. Strýc samozřejmě pojal podezření, že právě my s Radkem bychom o tom mohli něco vědět, byli jsme svými nápady dost známí. Každopádně nebyl z těch, kdo by koňáky kritizoval za seřezání bičem.

Doma jsme sice zkusili zamaskovat ukrutné následky teplákovými soupravami, ale ošálili jsme jimi pouze prarodiče. V sousedním domě to měla dvojčata ještě horší, jeden z brášek měl na krku šlinc jako prst, což jejich otce vedlo k zvědavým dotazům. Protože dvojčata mlčela jako hroby, nelenil a šel se optat k nám, jestli nejsme náhodou hovornější.

Se strýcem, vracejícím se z kuželek se potkali před domem. Takto se dozvěděl, že zatím neznámí smradi si vybrali pro svá alotria chovného hřebce a lechtali jej na přirození. „Tak odtud máš to jelito na krku,“ odvodil otec dvojčat a radil: „Jeden z těch našich grázlů má na krku jelito od biče. Radil bych ti, sousede, je dneska trochu prohlédnout nahaté, jestli tam byli čtyři, tak ti dva vaši o tom budou něco vědět.“

Strýc do naší ložnice vtrhl jako tornádo. Nenašel by vzornější kluky, byli jsme pod dekami, oblečení do pyžam, která jsme normálně málokdy nosili, všechny knoflíky pečlivě zapnuté. „Vstyk a svlíkat!“

„ My už spíme,“ oddalovali jsme blížíci se pohromu. Strýc z nás serval deky a za uši zvedl z postelí. „ Řekl jsem svlíkat. Donaha a hezky rychle.“ Pomalu jsme rozepínali pyžama a odkládali je.

„ No tak se mi pěkně ukažte, pacholíci. Ajjaj, copak se vám stalo, to vypadá, že vám někdo napráskal bičem? Copak jsme dělali dnes odpoledne, vy dva parchanti zatracení?“ Pro jistotu ještě vytáhl z postele i mladšího bratrance a pozorně prozkoumal jeho kůži.

„ Ne abys něco říkal,“ špitl mi Radek, „ nic nesmíme říct, i kdyby nás řezal nevím jak.“ Kdepak bychom tušili, že naše hra je již známa po celém městečku.

„ Tak vy mluvit nebudete? Ale budete, hošánci, já vás totiž seřezu tak, že mi to řeknete česky i latinsky, a já vám to pak namaluju rákoskou na ty vaše prdele, že nebudete týden sedět. Hybaj do prádelny!“ Ještě se vrátil pro mladého: „ Ty taky, budeš se dívat, ať se ti pak líp spí se zdravým zadkem.“

V prádelně strýc již nedělal žádné cavyky. Vyjímečně nás neuvázal v leže, ale každého z jedné strany lavice okolo pasu. Opírali jsme o její desku, koukali se zblízka do očí.

„ A teď vás budu řezat přes ty vaše vypracované zadnice tak dlouho, až mi přesně řeknete co jste dnes dělali minutu po minutě. Ty zadky vám rozsekám tak, že si ty vaše plavky adamky už neoblíknete, jak ten zadek budete mít oteklý. Však já z vás ty pubertální kraviny vytřískám.“

Začal obcházet naše těla, řezal do nich vši silou a neustále se vyptával. Na hřebčín, na koně, co jsme s nima dělali. Trpěli jsme jako u indiánského mučednického kůlu, hrdině a mlčky, jen jsme se zblízka dívali, jak se oba koušeme do rtů ve snaze přemoci bolest.

Dostali jsme výprask obrovitý, ale přeci jen skončil. Strýc se vyřádlil a zjistiv, že jsme opravdu odhodláni mít na zadku živé maso než promluvit, trest ukončil.

„ No dobrá, jste teda hrdinové, to zas musím uznat. A teď mi řekněte, co jste tam fakt dělali?“

„ No,“ lezlo to znás jako z chlupaté deky, „ lochtali jsme Ben Hura na koulích, ono se mu to děsně líbilo a řehtal jak divokej.

„ Ježišmarijá, já se z vás zblázním. Sami to máte zatím na čurání a budete chodit honit péro koňovi. Jste vůbec normální?“ Strýc se mýlil, o druhé a příjemnější roli svých penisů jsme již dobře věděli a nic nás nepotěšilo tolik, jako toto malé tajemství a uznání odolnosti při trestu. třeli jsme si sice rozsekané zadky, ale již si představovali tu slávu v klukovském světě, jaké sígroviný jsme se dokázali zúčastnit.

Strýc však přeci jenom zpozorněl, nemohl si dost dobře nevšimnout našich erektovaných údů, které před chvílí tak pohaněl jejich pouhou čurací rolí.

„ Jak se na vás koukám, tak si vás budu muset začít trochu hlídat. Panenkamarija vás chraň, abych vás nachytal jak s nimi něco děláte. A bůh vás chraň to zkoušet s holkama. Proto si pamatujte, že jak vás chytím poprvé, dostanete ne přes prdele, ale na záda řemínkem od šicího stroje. Ještě dnes si je namočím do slané vody, abyste si užili. A Daniela se zeptejte, jaké to je dostat na záda. To vám ty trenované půlky nic platné nebudou a věřte, že si na vás dám záležet. A teď už hybaj se opláchnout a spát.

Ošetřovali jsme zmasakrované půlky a stehna, smyli rozmazanou krev a vyzývavě na sebe kývali postavenými klacky.

„ Tak co, dáme si?“ Bouchnutí dveří signalizovalo, že vzduch je bezpečný, strýc se po trestné výpravě vracel na kuželky pochlubit, kteří že grázlové to byli, co se snažili Ben Hurovi vyhonit péro. Jako vždy byl na nás pyšný, i když nás řezal jako koně. Využili jsme

situace a začali si dělat přesně to, co nám právě zakázal. A náš nejmladší jen závistivě koukal, jak nám to jde.

\*